

Глава перша

ПАНСІОН ТІТОНЬКИ КЕТРІН

У парадній залі приміського будинку тітоньки Кетрін відбувався урок гарних манер.

— Один — вигинаємо спинку, — давала вказівки огрядна класна дама Болонія. — Два — прищупуємо вушка. Три — втягуємо кігтики. Чотири — робимо кніксен...

Крізь розкриті вікна вітер приносив з затоки крики чайок та шум прибою. Але скільки б не вдивлялася в далечінь мала Джен, рівні ряди дерев та височенний паркан затуляли від її погляду красу Котячого моря. Їй страшенно хотілося

цієї миті, раптово, опинитися на узбережжі! Підставити мордочку вітрові, погратися з дражливою піною...

— Міс Котес! — пролунав над вухом Джен суворий голос класної дами. — Напевно, ви пречудово вмієте робити кніксен, якщо дивитесь у вікно! Тож здивуйте мене своїм умінням!

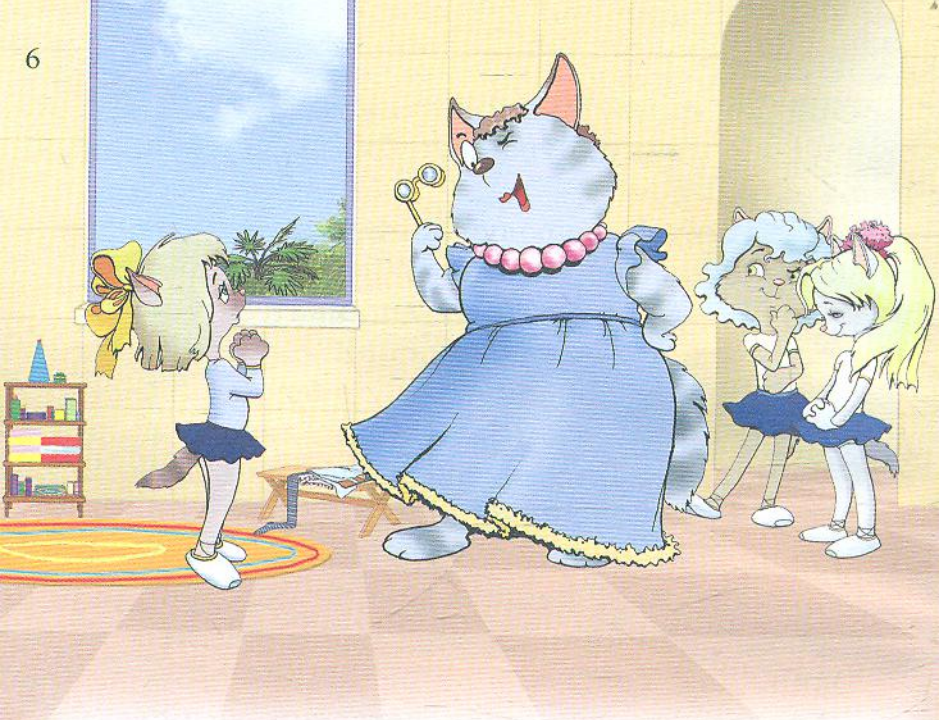
Зрозуміло, вона кепкувала, ця бридка класна дама Болонія! А разом із нею сміялися й кузини — Мурлін та Пурлін, які віднедавна перестали гратися з сестричкою.

Але ні, Дженіфір Котес не дозволить сміятися над собою! Мала вийшла на середину зали. Зараз вона утне їм кніксен! Зараз вона їм покаже...

Один. Два! Три!!!

Лапки Джен заковзали натертим до блиску паркетом... Не встигнувши й зойкнути, вона зовсім не граціозно гепнулася на підлогу.

— Так... — Класна дама суворо поглянула на неї через окуляри. — Дженіфір Котес, напевно, ви не належите до аристократичної породи кішок. Адже, доводжу до вашого відому: кожна аристократка, що поважає себе, як відомо, з дитинства вміє робити кніксен!

Мурлін та Пурлін тихо, але образливо зашумукалися. Розгублена Джен звелася. Дійсно, вона не має таких розкішних кучерів, як Мурлін! І таких гарних манер, як Пурлін! До того ж вона гадки не має про те, хто її батько, і не знає, аристократка вона чи ні. Та хіба через це вона гірша за інших?

Дженіфір хотілося плакати від досади, та мала лише стисла губки і ду-у-уже ввічливо промовила:

— Міс Болоніє, коли я виросту, я неодмінно навчуся робити кніксен. І багато чого ще. А от Ви... Ви так і залишитесь бридкою та недолугою товстухою!

Класна дама зайшлася від обурення:

— Негайно геть у свою кімнату!!! Ви чуєте — негайно! Завтра ви мені зробіте кніксен двадцять... ні, тридцять разів поспіль!!!

Пирхнувши та задерши свого маленького чорного носика, Дженіфір з гідністю попрямувала до дверей.

— До того ж, — лунало їй услід, — я поскаржуся на вас тітоньці Кетрін!..

